

SÁRKÁNYLÁNY

THUBAN ÖRÖKSÉGE

AZ ÉGVILÁG SZERZŐJE

LICIA TROISI

LICIA TROISI

SÁRKÁNYLÁNY

I. rész

THUBAN ÖRÖKSÉGE

LICIA TROISI

SÁRKÁNYLÁNY

I. rész

THUBAN ÖRÖKSÉGE

Könyvmolyképző Kiadó, 2010

Írta: Licia Troisi
A mű eredeti címe:
La ragazza drago – L' eredità di Thuban
Fordította: Garamvölgyi Katalin
A szöveget gondozta: Gazdag Tímea

A művet eredetileg kiadta: Arnoldo Mondadori Editore S. p. A.
Copyright © 2008 Arnoldo Mondadori Editore S. p. A., Milano

Borító: ©Arnoldo Mondadori Editore S. p. A., Milano
Cover illustration by Paolo Barbieri

A könyv megjelenését az Európai Unió
Kultúra 2000 programja támogatta

Kultúra 2000
www.kulturpont.hu

ISBN 978 963 245 145 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Prologus

huban utolsó üvöltésébe beleremegett a föld. Vakító fénycsóva pásztázott a Világ Fájának elszáradt ágai között, mindent beborított a fény és a fülsiketítő zaj.

Lung összekuporodott, és a fülére szorította a tenyerét. Rettgett, hisz tudta, hogy a robaj mindent el fog söpörni.

De amikor elhalt az üvöltés, a föld reszketése is alábbhagyott. A fiú lassan kinyitotta a szemét, és a csatamező fölött kavargó porfüggönyön át megpillantotta a város falait és a márványtornyokat. Sárkányvár még állt, és szemkápráztató fehérben csillogott az ólomszürke, viharos ég előtt. Nesz se hallatszott, mintha az egész világ csak egy jelre várt volna.

A szikla mögött, ahova elbújt, Lung visszatartotta a lélegzetét.

Elborzadva nézte Thuban és Nidhoggr harctól gyötört testét, látta, ahogy a Világ Fája minden összecsapásuk után egyre jobban kiszárad, és egyenként elhullatja gyümölcseit. Képtelen volt közbeavatkozni, mert attól rettegett, hogy a két hatalmas test irdatlan ütései nyomán egyszer csak megnyílik a föld. Imádkozott, hogy

érjen már véget a küzdelem, és Thuban épen kerüljön ki belőle, mielőtt még túl késő lenne.

A pillanatra rátelepedő természetellenes csend még szörnyűbb volt. Lungnak rossz előérzete támadt. Végül rászánta magát, hogy előbújjon rejtekéből, és körülnézzen. Nidhoggr eltűnt. Thuban egyedül tornyosult lenyűgözően a csatamezőn. Hatalmas, hártyás szárnyai tépetten lógtak, a zöld pikkelyeken csak úgy ömlött le a vér.

Leesett az első esőcsepp, és Lung látta, amint Ura az égnek emeli fejét. Mennydörgés hasított a síkság meleg levegőjébe, és az eső lágy hangja végre betöltötte azt a süket, mozdulatlan űrt, amely addig vattába burkolta a mindenséget. Thuban szemében a győzelem tüze lángolt; azután szinte hang nélkül a földre roskadt. Teste betöltötte a tisztást.

– Nem!

Lung előreugrott. Lélekszakadva futott a sáros földön, és a sárkányhoz érve térdre esett.

– Én Uram, hogy érzi magát? – kiáltotta remegő hangon.

Thuban feje akkora volt, mint Lung fél teste, és mindenki más megrémült volna a sűrű és éles fogak láttán. Hegyes taréj meredezett a feje tetején, de akármennyire is rémisztően festett, Lung nem félt tőle. Ő egy barát arcát látta.

Csodaszép kék szeme fátyolos volt, lélegzete egyre bizonytalanabb. A fiú érezte, hogy könny szökik a szemébe. Sosem gondolta volna, hogy egyszer így kell majd látnia a nagy Thubant, a legbölcsebb és leghatalmasabb sárkányt, törzsének utolsó tagját.

– Megtettem, legyőztem őt... – lehelte a sárkány.

A fiú alig ismert rá a hangra, annyira gyenge és vékony volt.

– Ne tékozzolja az erejét, Uram, engedje előbb, hogy gondjaimba vegyem! – mondta gyorsan, és kezét a sárkány bőrszerű tarajára tette. Végigpillantott a sebzett testen, és minden sérülésnél fordult egyet vele a világ. Súlyos állapotban volt, de Lungban még pislákol a remény: megmenti a sárkányt, és akkor minden olyan lehet még, mint régen.

– Hallgass meg, Lung, mert nincs már sok időm. Nidhoggrt nem győztem le teljesen. Csak bezártam ide, ez alá a tisztás alá. Minden erőm ráment. Elérkezett a vég.

Nem. Félrebeszél. Ez nem lehet, nem és nem, azok után, ami eddig történt.

– Uram, még életre kell keltenie a Világ Fáját, és meg kell találnia elveszett gyümölcsseit! És annyi mindent meg kell még tanítania nekem, és én...

– Lung – szakította félbe Thuban –, a sárkányok ideje lejárt. Most rajtatok, embereken a sor. A Világ Fája nem halt el. Nidhoggrnak nem sikerült elpusztítania. Ez nem a vég, csupán a kezdet...

Ezek a szavak döbbsentették rá Lungot, hogy valójában milyen nagy jelentőségű dolog történik. Az a világ, amelyet addig a pillanatig ismert, széthullott, s az ő Ura már nem volt mellette. Szeméből akarata ellenére könnyek csordultak ki.

Thuban egy pillanatra lehunyta a szemét, és utolsó erejét összeszedve beszélni kezdett.

– Nidhoggr egy ideig nem árthat senkinek, de egyszer fel fog ébredni, és akkor le kell győzni őt. Mindenre fel kell készülnötök, és akár az életetek is kell áldoznotok.

– De Uram nélkül nem leszünk képesek rá! Sárkányok nélkül Nidhoggr és a többi élősködő az erősebb.

– Tévedsz. Mi, sárkányok, mindig mellettetek maradunk. Néhányan már találtak maguknak egy testet, abban pihenve várják a napot, amikor Nidhoggr feltöri a pecsétet, és felébred.

Lung visszaemlékezett azokra a régi tanításokra, amelyeket Thubantól hallott régen, amikor ő még kicsi volt, és épp csak megismerkedtek.

Közülünk néhányan halálunk előtt eldönthetjük, hogy lelkünket elrejtjük-e egy emberi testben. A ti testetekben szunnyadunk mindaddig, amíg elég erőt nem gyűjtünk, hogy előjövünk és megnyilatkozzunk.

Ez lenne tehát a feladat, gondolta a fiú, ahogy tekintete találkozott a sárkányével.

– Közülünk már négyen nem haltak meg hiába, Lung. Emberi testbe olvadva várják az ébredést.

A fiú letörölte könnyeit, és elhatározottan nézte Thubant.

– Rendelkezzen velem! Vegye el a testemet, és élni fog.

A sárkány feléje hajolt, és hosszan hallgatott.

– Hát ennyire szeretsz engem? – kérdezte végül.

– Mindennél jobban szeretem, Uram.

– Ha magadba fogadsz, nehéz örökséget testálsz az utódaidra. A lelkem majd fiaidra és az ő fiaikra száll, és amikor eljön az utolsó harc ideje, és én felébredek, velem kell majd harcolniuk Nidhoggr ellen, érted?

– Ti, sárkányok, oly sokáig harcoltatok ezért a viláért, ideje, hogy mi is kivegyük ebből a részünket – felelte Lung büszkén. – És megtiszteltetés, ha átadhatom ezt majdani utódaimnak.

Thuban lehunytt szemmel felsóhajtott.

– Ha valóban ez a kívánságod, tedd reám a kezed!

Lung nem kérte magát, és könnyeit lenyelve tenyerét a sárkány homlokán szikrázó zöld drágakőre tette.

– Az ember lelke nem a test egy meghatározott pontján található; az ember lelke ott van a kezében, a fejében, a lábaiban, és ezzel együtt egyikben sem – folytatta Thuban. – Ám a sárkány lelke ebben a kőben található. Mi úgy nevezzük: az Elme Szeme. Amikor minden befejeződik, és én már csak benned létezem, a Világ Fája és Sárkányvár el fog tűnni. De nem kell félned, mert nem válnak semmivé. Csak elrejtőzve várják az utolsó napot; akkor majd viszsztatérnek a Földre, hogy a Sárkányok és az Emberek világa ismét egybeforrhasson.

Lung szomorúan gondolt Sárkányvárra, csillogó márvánnyal burkolt útjaira és hatalmas, étellel teli palotáira. Ebben a városban nőtt fel, ezt szerette, és soha többé nem fogja látni. Irtózatos búskomorság nehezedett a szívére, de elraktározta magában múltjának utolsó édes emlékét. Készen állt.

Először finom melegséget érzett, ami otthonossággal és szeretettel volt teli. Aztán ez a melegség lassan végigkúszott a karján, egészen a szívéig, végül pedig az egész testén, és Lung úgy érezte magát, mint még soha. Mélységes nyugalom töltötte el, és egy pillanatig azt hihette, hogy mindent megértett.

– Köszönök mindent, fiam. Ha a jövőben sok hozzád hasonló ember lesz, akkor lehet még esélye ennek a világnak.

Ezek a szavak már nagyon távolról és elhalóan jutottak el a füléig. Lung szóra nyitotta a száját, de egy hirtelen támadt

hideghullám arra kényszerítette, hogy elvegye kezét a drágakőről. Kinyitotta a szemét, és csak egy élettelen testet látott. A pikkelyek zöld csillogása elhalt, kihunyt. A sárkány tekintete kifejezéstelen-né vált, a hatalmas és erős Thuban megsemmisült, kiürült.

Kinyújtotta a karját, hogy még egyszer megölelje, de a test lassan szétporladt a keze alatt, és mint a füst, semmivé foszlott a levegőben. Így tűnt el a sárkányok világa, eloszlott, akár köd a déli napfényben.

Lung keze a semmit érintette, és ekkor végre szabadjára engedte könnyeit. Először csak elfojtott nyögés tört fel belőle, azután dühөdten üvöltөtt az esötől duzzadó égre.

Kutatta lelke mélyén a barátját, de csupán halotti csöndet talált. Hol lehet Thuban? Valóban őbenne van most?

Nem maradt ideje tűnөdni, mert hirtelen óriási robaj rázta meg a földet. Lung ösztönösen a város felé nézett, és látta, ahogy a tornyok félelmetesen megremegnek, és mindenhonnan por szállt fel az aláhulló márványdarabok nyomán.

Lába alatt megrepedt a föld, gyorsan odébb ugrott, nehogy elnyelje a mélység. Félelmetes dörgés következett, és Sárkányvár lassan a levegőbe emelkedett. A talajból kihasadt egy elképesztő méretű földdarab, amely magával vitte az egész várost és a Világ Fáját. Mindent ellepett a sziklatörmelék, aztán a földdarab elkezdett lebegni a levegőben, és úgy tűnt, Sárkányvár visszanyerte stabilitását. A paloták nem táncoltak tovább, és a tornyok sem remegtek. Lung nézte a Sárkányok Nagy Városát, az otthonát, amint az valami láthatatlan erőnek engedelmeskedve, megállíthatatlanul az ég felé szállt. Elvitt mindent, amit szeretett. A fiú

szeme a hatalmas, repülő szigetre tapadt, emlékezetébe véste tornyainak legkisebb részleteit, falainak ragyogását. Agyában újra levetítette a saját emlékképeit, amelyekhez hirtelen más képek csapódtak, ismeretlen, sosem látott képek.

– Én Uram... – suttogeta, és a szívére tette a kezét. Azután Sárkányvár eltűnt a felhők között, és nyoma veszett. Csak az eső zuhogása hallatszott. Lung végtelenül egyedül érezte magát. Néhány lépésnyire tőle hatalmas kráter nyílt. Ennyi maradt Sárkányvárból itt e földön.

A fiú előresétált a kráter széléig. A látványba beleremegett a szíve. Lehajolt, és egyik kezét rátette a kifordult földre. Reszketés fogta el. Ott lenn, a lábai alatt aludt Nidhoggr. Lung érezte az ott szunnyadó gonoszt, ami szétdúlta az életét.

Ekkor tenyerébe szorított egy maroknyi földet, és fogadalmat tett.

– Várlak és virrasztalak, Uram. Valamennyien ezt fogjuk tenni.

Egy nap a sok közül

újt a szél. Nem az a komisz szél, amely mindig áthatolhatatlan bozóttá kócolja Sofia göndör haját, hanem kellemes, friss szél, amelyet a hajókon lehet érezni.

A város a kristálytisza égbolt természetellenesen kék tengerében úszott. Fehér tornyai csillogtak a napfényben, csakúgy, mint a márvány szökőkutak meg a tereket és a sikátorokat övező luxuskertek. Sofia elvarázsoltan nézte mindezt, de szíve mélyén egy kis nosztalgiát érzett. Minden túlságosan szép volt, túl ragyogó ahhoz, hogy sokáig tartson, és ő biztosan tudta, hogy ez a csodálatos látvány előbb vagy utóbb eltűnik a semmiben, mintha sosem létezett volna.

Egy üvegerkélyről nézelődött kifelé, lába alatt látta a felhőket. Repült, de furcsa módon nem félt, pedig már akkor is iszonyúan szédült, ha csak egyetlen lépcsőfokra fel kellett lépnie. De most kihajolt a semmibe, miközben hűvös szellő

simogatta az arcát. Szeme előtt földek és folyók úsztak, és a város csak úgy repült az égen. Majd valami hatalmas árnyék rajzolóódott ki az alatta levő zöldben: Sofia ösztönösen felnézett a kékségre, hogy vajon mi vethet ekkora árnyékot, de a napfény elvakította, semmilyen formát nem tudott ki-
venni.

– Nos, akkor, felkelsz vagy sem?

Átfutott rajta a hideg. A lábán, a vállán.

– Elegem van abból, hogy minden reggel kétszer kell
szólnom, és fel kell ide caplatnom... Már az összes gyerek
lement.

Sofia hunyorgott. Nincs semmi napfényes város, sem
hatalmas árnyék. Csak az van, ami mindig: beázott, fehér
plafon.

– És akkor?

Látóterébe beúszott Giovanna száraz és aszott figurája. Giovannának nem volt életkora, vagy csak egészen egysze-
rűen vénnek született. Már Sofia születése előtt is az árva-
házban dolgozott. Mindenes volt: mosott, vasalt, főzött. Azt
beszélték róla, hogy valószínűleg árva gyerekként került
ide, és végül örökre ottmaradt. Az asszony láttán Sofia min-
dig azt gondolta, hogy rá is ez a sors vár: az intézetben nő
fel, Rómát csak a kapu rácsán át láthatja, és egy napon ő is
ilyen nyeszlett és keserű banya lesz.

Ráadásul a többiek sosem mulasztották el emléke-
tetni, hogy: – Tizenhárom évesen már senki sem fogad
örökbe téged, ez tuti. Te már itt maradsz életed végéig –

mondogatta Marco, aki egyébként a legbarátságosabb gyerekek volt az árvaházban.

– Bocsánat – morogta Sofia, és felült. Meztelen lábával a földre lépett, és ahogy a hideg padlóhoz ért, megborzongott.

– Bocsánat, bocsánat! Ezt hajtogatod minden reggel, mégis minden reggel nekem kell kirángatnom az ágyból!

Sofia nem vette a lelkére. Állandó műsoruk volt ez Giovannával.

– Menj mosakodni! Utána esetleg hozok neked titokban egy brióst.

Giovanna mindig megtette ezt is.

Sofia kisietett a fürdőbe. Ha más nem is, de az mindenképpen a késői kelés előnye, hogy ilyenkor teljesen az övé volt az egész fürdő. Szerette a magányt. Ha megkérdezték volna, hogy mi a legrosszabb az árvaházban, azt feleli, hogy a magánélet hiánya. Mindig és mindenütt voltak valakik. Egy nagy szobában élsz tizedmagaddal, másik százszal eszel együtt, másik harminccal tanulsz együtt és így tovább. Az egyetlen lehetőség, hogy egyedül lehetsz, az a reggel a mosdóhelyiségben.

Kiválasztotta az egyik mosdókagylót, és megmosta az arcát. Megvizsgálta magát a tükörben, és mint ahogy várható volt, a haja helyén vörös bozótot talált. Hát ezért hívja mindenki Fejetöknek. Felsőhajtott. Áttanulmányozta szeplőálmányát az orra környékén, remélve, hogy nem bukkan újabbakra.

Régi történet ez: öt éves lehetett, amikor az egyik árvaházi kölyök mesélt neki egy lányról, akinek a szeplői addig sokszorozódtak, mígnem teljesen elborították az arcát és az egész testét. Szegény kislány egyszer csak teljesen rondda paradicsompirosan ébredt, és azóta ki sem tette a lábát otthonról.

Sofia ugyan biztos volt benne, hogy az egész csak átverés, de azért félt, hogy vele is megeshet. Ezért egy reggel sem tudta megállni, hogy alaposan át ne vizsgálja magát a tükörben. Mellesleg – amint azt szomorúan belátta – nem sok minden szólt a javára. Hitt a képtelen történetben, enyhén szólva is szégyellnivalóan szenvedett a tériszonytól, és ő volt a nővérek és a nevelők állandó bűnbakja. Nem is beszélve a többi gyerekről. Még a nála kisebbekkel is szégyellt szóba állni, és mindenki csak gúnyolta.

A reggeli mustra végén még elmélyedt saját zöld szemében, és megvizsgálta az anyajegyet a homlokán, a szemöldöke mellett. Érdekes volt: kékes színű és egy kicsit kiálló. Néhány napja a nővérek elvitték valamennyiüket orvoshoz, a szokásos vizsgálatra, és a doktor, aki megvizsgálta, hosszasan nézte ezt az anyajegyet.

– Ez mindig itt volt?

Sofia félénken bólintott. Kimondhatatlanul félt az orvosoktól, ez meg túlságosan is nagy érdeklődést mutatott iránta. Egy pillanat alatt meggyőzte magát, hogy nagyon súlyos beteg lehet.

– Mindig ilyen volt?

Ismét bólintott.

– Hm...

A doktor hümmögését Sofia úgy vette, mint valami halálos ítéletet.

– Ellenőrizd gyakran!

– Ennyire súlyos? – reszketett a hangja.

A doktor nevetett.

– Nem, nem... de minden anyajegyet figyelni kell. Ha úgy látod, hogy nőtt, szólj valakinek, hogy hozzanak ide, rendben van?

Azóta természetesen mindennap ellenőrizte.

Amikor meggyőződött róla, hogy minden rendben van, Sofia beállt a zuhany alá, és megpróbálta a lehető legjobban kiélvezni a magány pillanatait.

Giovanna parancsoló hangja kegyetlenül visszarántotta a valóságba.

– Hé, mi lesz már? Mennyi vizet akarsz még elpocsékolni? Igyekezz, vár az iskola!

Sofia felsóhajtott. Az élete olyan könyv volt, amelyben egy oldal ismétlődött a végtelenségig. Még az álmában is mindig ugyanazt látta. Szinte minden éjjel a repülő fehér városról álmodott; csak néhány apró részlet változott. Amikor ezt látta, boldog volt, de ugyanakkor szomorú is. Jó volt egészen másnak lenni az álmokban. Álmában egy egészen másvalaki szemlélte az erkélyről a lenti világot, és nem csak azért, mert nem szédült. Határozottnak érezte magát, fejében nem kavargtak nyomasztó gondolatok és félelmek.

Elemében érezte magát, mintha az a város az ő hazája lenne, az a hely, ahova tartozik.

Felvette a nadrágot és a pulóvert, és kettesével véve a lépcsőket, leviharzott az ebédlőbe. Kis híján feldöntötte Giovannát, aki egy bögre kapucsínót és egy brióst egyensúlyozott a tálcáján. Tökéletes csend honolt a teremben, a padok még összevissza, ahogy a gyereksereg széttologatta, a hosszú asztalon mindenütt bögrék és kenyérmorzsák.

– Prudenzia nővér ki fog nyírni, és én a legnagyobb örömmel végignézem – dűnnyögött Giovanna.

Ezt hallván Sofia egy hajtásra leküldte torkán a kapucsínót, majd felkapta a brióst, és elszaladt a tantermek felé.

Ahogy belépett, az igazgatónő villámtekintete lesújtott rá. Hihetetlen, de volt olyan pillantása is, amelytől a szó szoros értelmében lezuhant a terem hőmérséklete. Prudenzia nővér meglehetősen öreg lehetett, ám életerős és egyenes, mint a nádszál. Kezét szinte mindig apácaruhájába rejtette, a szemöldöke pedig állandóan szigorú, komor vonalba húzódott. Amikor azután tényleg dühös volt, az egyik oldalon egy kicsit megemelte, mire mindenki lesütötte a szemét. Fehér-fekete főkötőjéből egyetlen hajsza sem lógott ki, sőt még a homlokán levő ráncok is egyenesen és párhuzamosan, szinte katonás rendben sorjáztak. Ugyanezt a katonás fegyelmet követelte meg önmagától és mindenki másától is az intézetben.

Ránézett fekete bőrszíjas karórájára.

– Húsz perc – mondta.

Sofia tudta, hogy most aztán betelt a pohár. Szeretett volna levegővé válni, érezte, hogy ég a füle, és kipirosodik az arca.

– Úgy látom, meglehetősen nehéz a felfogásod, és javíthatatlanul nevetlen a viselkedésed.

– Bocsánatot kérek... – lehelte a kislány.

Prudenzia nővér felemelt kezével azonnal belefojtotta a szót.

– Minden reggel ezt mondod. A „bocsánatot kérek” valóban egy sajnálkozó kifejezés, ámde a te esetedben már meglehetősen devalválódott.

Prudenzia nővér általában így beszélt. Tolmács kéne hozzá, mondta nemegyszer Giovanna is.

– Ebédnél módodban áll majd jóvátenni és átgondolni a hibádat.

Sofia nagyon is jól tudta, hogy mit jelent ez. Meg sem próbált tiltakozni.

– Egész hétre a konyhára osztalak be.

A kislány kinyitotta a száját, de nem szólt egy szót sem. Felesleges lett volna. A büntetés mértéke azonban lesújtotta.

– Ülj le!

Lehajtott fejfel bandukolt a padjához, állva maradt egészen a szokásos reggeli ima végéig, aztán megkezdődtek az órák.

A szokásosnál nem volt megalázóbb ez a nap. Sofia nem tanult rosszul, inkább közepes volt. Igyekezett, amennyire tudott, de krónikus szórakozottságban szenvedett. Nem az ő hibája volt. Hiába igyekezett megjegyezni minden kimondott szót, hiába koncentrált erősen a padon könyökölve, fél óra múltán menthetetlenül álmodozni kezdett, és a gondolatai elcsatangoltak. Gyakran különböző verziókat talált ki a könyvekben olvasott megoldások helyett, új szereplőket teremtett, és beleélte magát a történetükbe. Éjjel a takaró alatt olvasott, elemklámpával a szájában, fülelve, hogy mikor jön Giovanna vagy valamelyik nővér őrzáratra. A fantasztikus történetek és a rémmesék, amiket nagyon szeretett, nem tetszettek ugyan a tanárainak, de ő titokban mindig megszerezte ezeket. Bármí féktelen álmodozásba tudta ringatni, és fantáziája messze repítette őt ebből a télen hideg, nyáron forró teremből, ahol együtt ült a hozzá hasonló árva gyerekekkel.

– Sofia!

Felpattant. Tessék, íme a példa. Egy pillanattal ezelőtt még itt volt a teremben, hallgatta a zenetanárt, aki Mozart-ról beszélt, aztán egy másodperccel később már elveszett a bécsi udvarban a csipkék és hímzések között, egy meseszép palotában.

– Nos? Válaszolsz vagy sem?

Sofia elkeseredetten keresett valami kapaszkodót, hátha rájön, miről is volt szó. A táblára pislogott, majd az osztálytársaira, de azok csak közönyösen bámultak.

– Szardínia – súgta valaki. Talán Marco volt a mögötte levő padból. – A válasz az, hogy szardínia.

Sofia hálásan elkapta a mentőövet.

– Szardínia! – mondta gyorsan.

Az osztályból kipukkadtt a nevetés, a tanár meg jéghidegen nézett rá.

– Nem is tudtam, hogy a halak oly muzikálisak, hogy az egyikük Mozart vetélytársa lett.

Sofia a haja tövéig elpirult.

– Salieri, Sofia, *Salieri!* Megint egy szép osztályzat. Látom, ez már a második ebben a hónapban... – mondta roszszallón a tanár, a golyóstollát markolászva.

Sofia visszaült, és azt remélte, hogy mindjárt megnyílik alatta a föld, és elnyeli. Előbb azonban engedélyezett magának annyi örömet, hogy álnok tanácsadójára fintorogjon.

Marco csak megvonta a vállát.

– Reménytelen eset vagy, Fejetök. Nálad mindig biztosra lehet menni, minden hülyeségnek bedőlsz.

– Sofia!

A kislány azonnal visszafordult.

– Akarsz még egy karót, vagy inkább felhagysz Marco szekálásával?

– De én...

– Legalább annyi illendőség lenne benned, hogy hallgatsz, te és a muzsikáló szardíniád.

Sofia lemondóan sóhajtott. A sors úgyis mindig ellene van.

Az ebéd se ízlett valami nagyon. Elsősorban azért, mert borsónap volt, és ő utálta, ahogy az árvaházban elkészítik a borsót. Ma ráadásul olajos hal mellé adták köretnek. El sem tudott volna képzelni ennél borzalmasabb párosítást.

Az ebédnél persze már mindenki tudott az énekórai szardínia-incidensről. Mindenki őrajta nevetett.

– Akarsz zenélni egy kicsit, Fejetők? – kérdezte egy kölyök olajos halat lóbálva.

Sofia igyekezett megőrizni méltóságát. – Marco direkt rosszat súgott.

– Persze... És magyarázd el, hogy mit keresne egy szardínia a zeneórán?

Újabb nevetőkórus.

Sofia sóhajtva lökdöste a borsószemeket a tányéron. Abban reménykedett, hogy a gúnyolódók valamiért úgy határoznak majd, hogy egyenként szépen elpárolognak.

Az ebéd utáni helyzet, ha lehetséges ilyen, még rosszabb volt.

Giovanna akkor jött érte, amikor a gyerekek nagy része már kiment.

– Na, mi van? Mi ez a sok borsó a tányérodon?

Nem tudott mit mondani erre.

– Ezrével halnak éhen emberek, te meg így pazarolod az ételt?

Sofia keserűen arra gondolt, hogy az éhezőknel is vannak bizonyos határok, és ez a borsó már azon is kilométerekkel túltesz. Felállt, és szó nélkül elindult a konyha felé.

Az a hely számára egyet jelentett a pokollal. Állandóan gyilkos, ragadós párába burkolózott, égett húsok és szószok szaga terjengett. A hatalmas fazekakban megállás nélkül fortyogott valami, és a sütőkből iszonyú meleg áradt. A padló csúszott az ősrégi mosogatógépből kifolyó víztől, és Sofia többször is majdnem kitörte a nyakát. Giovannán kívül csak egy hallgató, fiatal és aprócska nővér dolgozott a konyhán, és mivel munkaerőhiány volt, automatikusan ide küldték ledolgozni a büntetését.

Amikor belépett, a pára szerencsére már majdnem eloszlott. Amilyen vacak ez a nap, még a mosogatógép gőzét is jobb szívni, gondolta sóhajtozva. Kár, hogy mint mindig, ez a ketyere most is leállt, és Sofia előtt egy halom mosogatni való tornyosult. A délután jó része tányérsikálással telt, és amikor végre kiszabadult, zúgott feje-füle Giovanna ordítva előadott pletykaözönétől. Megkönnyebbülten elsietett a közös terembe leckét írni.

Nagy terem volt, két hatalmas asztallal és hosszú padokkal. A gyerekek szabályos távolságra ültek egymástól, és tanultak a legnagyobb zűrzavar közepette.

Ezt tette Sofia is, sütőolajtól és mosogatószertől bűzlő hajjal, átizzadt pulóverben.

Ahogy kinyitotta a tolltartóját, majd hanyatt esett. A tokból egy gyík szaladt egyenesen felé. Szofia talpra szökkent, közben feldöntötte két társát. Az állatka menekülni kezdett a fal mentén, a fiúk vihogtak, a lányok

pedig utálkozva sivalkodtak. Sofia éppen időben észrevette Marco elégedett vigyorát. A fiú őt bámulta. Biztosan ő agyalta ki a tréfát.

– Sofia! Te csak bajt tudsz okozni? – Giovanna a semmiből került elő, seprűvel felfegyverkezve.

– De én nem tehetek róla!

– Persze, te sosem tehetsz semmiről, csak éppen mindig ott vagy, ahol valami baj történik.

– Én... – Szavai elhaltak. Nincs értelme bizonygatni az ártatlanságát. Ha valaki annyira jelentéktelen, mint ő, természetesen, hogy folyamatosan zrikálják. Megadóan, lehajtott fejjel végigszenvedte Giovanna szónoklatát, aki irgalmatlanul dupla konyhai turnusra ítélte.

Estefelé Sofia kimerülten vánszorgott a hálóterembe. Rávetette magát az ágyra, és élvezte a csendet. Odakint a kertben az őszt kifakította a nagy platán leveleit. Az ég borongós vörös volt. A kislány imádta az őszt. Korábban jött az este, így hamarabb lefekhetett, többet lehetett egymagában, és így gondolataiba burkolózhatott.

Hányatt fekvé nézegette a plafonon terjeszkedő beázott foltokat, és fantasztikus figurákat képzelt beléjük, mint nyáron a felhőkbe. Ez az egyetlen lehetősége volt, hogy kiszakadjon szürke napjaiból, a folyamatos megaláztatásból, ami attól a pillanattól érte, hogy bekerült az intézetbe.

Már majdnem teljesen átadta magát a szomorúságának, amikor Giovanna belépett.

– Prudenzia nővér hívat.

Sofia hirtelen ürességet érzett a gyomrában. Ritkán fordult elő, hogy Prudenzia nővér hívatott volna valakit. Utoljára akkor történt, amikor Luca ellopott valami apróságot a kamrából. És ez volt az egyetlen eset, amikor egy gyereket kiadós nyaklevesrel büntettek.

– Engem? – Hitetlenkedve felült.

– Ahogy mondom.

Nyelt egy nagyot, nem akaródzott megmoccannia. Giovanna aggódalmas hangja elárulta, hogy az asszony is valami súlyos dologra gyanakszik, mert nem üvöltözött vele, ahogy szokott.

Sofia lemászott az ágyról, és követte Giovannát. Csak két folyosó és egy lépcső választotta el Prudenzia nővér dolgozószobáját a hálóteremtől, de ez az út végtelennek tűnt. Egész idő alatt félelmetesnél félelmetesebb elméleteket gyártott, hogy miért is hívatják.

Giovanna óvatosan bekopogott az ajtón; ez végre kikö kentette képzelgéseiből.

Az igazgatónő keményen, katonásan tudatta, hogy bemehet.

– Gyerünk, nyomás befelé! – bátorította Giovanna.

Sofia félénken beóvakodott. Sosem járt még ebben a dolgozószobában. Mindenki félelemmel és tisztelettel beszélt róla, de kevesen léphették át a küszöbét.

Az első, ami megragadta a figyelmét, az a fa volt. Rengeteg és mindenütt. És vörös. Vörös volt a nagy íróasztal

a fal mellett, és vörös a könyvekkel telezsúfolt könyvespolc. Még a nővér mögötti kereszt is vörös volt.

– Szabad?

– Gyere be!

Prudenzia nővér az íróasztalnál ült, egy nagy könyvbe írogatott valamit töltőtollal. Sofia lassan előrearaszolt. Volt egy szék is, de nem tudta, hogy leülhet-e. Szép karosszék volt, fekete bőrüléssel, réz szegecsekkel kiverve.

– Ülj csak le!

Sofia engedelmeskedett. Nagyon szeretett volna megfelelni az igazgatónő elvárásainak. A hatalmas karosszékben még kisebbnek érezte magát.

Végül Prudenzia nővér ránézett. Vékony aranykeretes olvasószemüveget viselt. Sofia most látta rajta először.

– Holnap találkozol valakivel, ezért felmentést kapsz az órákról.

A kislány meghökkent. Ideje sem maradt, hogy az ajkára toluló kérdést feltegye.

– Van egy köztisztletnek örvendő professzor, aki örökbe akar fogadni.

Örökbefogadás. Ez a szó képes volt minden más hangot elnyomni a szobában, és minden rossz gondolatot kiverni Sofia fejéből. Még a félelme is elszállt.

– Örökbe fogadni... engem? – kérdezte izgatottan.

Prudenzia nővér jelentősegteljesen nézett rá. – Igen, téged. Antropológiaprofesszor, és kifejezetten veled akar találkozni. Úgy tűnik, valamilyen formában ismerte

a szüleidet. Holnap idejön, és ha nem lesznek problémák, hamarosan vele mehetsz.

Álom ez. Nem lehetett más. Kikerül az intézetből! Talán már holnap este. Végre megismerheti Rómát úgy, hogy nincs közöttük a rács.

– Most elmehetsz – mondta szárazon Prudenzia nővér.

Sofia összerázkódott. Gyorsan felpattant, összedörzsölte a kezét, elmotyogta párszor, hogy „köszönöm és viszontlátásra”, aztán kiment.

Kinn nem járt senki. A folyosón a mennyezeti lámpák fénye tükröződött a falakon. Mozdulatlanul ácsorgott az ajtó előtt. Váratlanul idegennek és átmenetinek tűnt a padló, a sötét ablaksor és a szórt fény. Valami elképzelhetetlen történt. Soha nem jött még érte senki. Sose nézett rá senki érdeklődve; mindig túl félénk volt, túl kicsi, vagy túl nagy, hogy egy férfi és egy nő őt válasszák lányuknak. És most itt egy professzor, aki őt akarja. Sofia ezt el sem tudta képzelni. Gondolataiban homályos, ámde impozáns figurát látott, egy kezét, amely megragadja az övét, és kihúzza innen, mint pakliból egy kártyalapot.

Létezésének egyhangú könyvében, amelyben lapról lapra mindig ugyanaz szerepel, hirtelen más bukkant fel. Egy tiszta lap.

Sofia lassan kinyitotta a szemét. Repült. Szárnyai verdestek a levegőben, alatta pedig kirajzolódott a romok labirintusa. Nem tudta elhinni...

Olyan természetesnek érezte őket, mint kezét, lábát. Szépséges, valódi, erős szárnyak voltak. És hatalmasak. Thuban szárnyai. Ezeket látta álmában, ezek a szárnyak repítették éjjelente a fehér város fölött. Elragadtatottan felkacagott, és egy pillanatig még azt is elhitte magáról, hogy valóban különleges.

2999 Ft

ISBN 978-963-245-145-9

9 789632 451459

Könyvmolyképző Kiadó